

et verden

Nå gjør vi oss klare for å seile videre. Karen Marie bærer dieselkanner som skal fylles. Mulig Pappa og Mamma må steppe inn på returen...

pakken med teknisk utstyr til fra Norge. En seilervenn satte oss i kontakt med Widvey. Siden ankomst har hun vært hjelpsomheten selv. Vi har fått låne en villa i noen dager, siden den står tom i disse COVID-tider der turismen er på vent. Livet på landjorda er generelt en eksotisk opplevelse for oss som har bodd på båt i fem år nå, og med eget svømmebasseng, fryseboks (masse iskrem og isbiter!) og tumleplass så ga det simpelthen et deilig avbrekk fra livet på havet. Datteren Sophia besluttet plutselig å gjøre om rommet sitt til et såkalt «tweens»-rom, og tømte soverommet sitt for barbie dukker, kosedyr og småbarnsbøker. På brygga stod plutselig flere sekker fulle av drømmeleker til vår vesle frøken. Snakker om drømmegave for ei lita seilerjente som i mange år har fått beskjeden «Nei, det har vi ikke plass til...» Nå har vi gitt etter, og tenker at hun kan få kose seg med disse sakene enn så lenge. Vi holder dessuten givernes mantra i bakhodet om å «pass it on», det vil si å gi gleder videre til de neste vi møter som kan trenge en håndrekning. De to karmøvværingene har gjennomlevd flere større orkaner her på Jomfruøyene,

og virkelig fått kjenne på kroppen den styrken som ligger i å dele og å hjelpe hverandre. Vi kommer nok til å møte flere barn på vår vei videre, vi også, som blir glade for en drømmegave slik vi ble.

De Amerikanske Jomfruøyene «helt for oss selv»

De amerikanske Jomfruøyene har i motsetning til alle de andre karibiske øystatene holdt grensene tilnærmedesvis åpne. Vi hadde aldri planlagt å besøke disse øyene, men de har overraskende vist seg å være det perfekte hvileskjær. Vi har fått oppleve dette karibiske paradiset i en ekstraordinær hverdag, i fraværet av de flere titusener av cruiseskippassasjerer som normalt sett går i land her hver dag. Nå er det bare noen hundre seilbåter som ligger for anker i buktene rundt omkring. Vi er nok heldigere enn vi fatter.

Seilere i knipe

Mange av våre seilevenner har ikke vært like heldige, og vi føler med dem. Vi vet at det kunne ha vært oss, om ikke Suriname hadde vist medmenneskelighet og åpnet landegrensene for oss. Vi møter seilere som fikk avslag fra sitt destinasjonsland

og endte opp med å måtte forlenge seilassen med over 11 000 kilometer før de kom hit til Jomfruøyene der de slapp inn. Da var det mer enn to måneder siden sist mannskapet hadde satt sine føtter på tørt land! Et annet vennepar i 70-årene som seiler over Rødehavet med kurs for Suez-kanalen fikk ikke gå i land verken i Sudan eller Egypt, men fikk kun ankre langt fra land i to timer for å få mat og drivstoff levert til båten før de var tvunget til å seile videre. Været har vært røft, og det må ha vært ufattelig slitsomt. Samtidig har vi venner som har ligget for anker i over 50 dager i karantene i Maldivene, og ikke vet når de vil slippe på land igjen. Vi hører mange historier om situasjoner som har oppstått der frykt har tatt over for både fornuft og medmenneskelighet. Men midt i dette er tross alt det essensielle godt: Vi har ikke hørt om noen seilere som er syke av korona ennå, heldigvis for det.

Ruten for hjemveien er snudd på hodet

Ruta etter Suriname er dog snudd på hodet, siden koronapandemien tok råderetten fra oss. Planen om øyhopping i Karibien ble byttet

ut med fullt fokus på å finne en trygg havn på veien nordover der vi faktisk ville slippe inn. Valgmulighetene i så måte har i den siste måneden vært tilnærmedesvis lik null. Men hvor vi setter kursen videre, se det er et vanskelig spørsmål. Vi hadde gledet oss til å seile opp Hudson River mellom New Jersey og New York og legge til kai i det som på et vis også kan kalles hjemmehavna til Ingrid; der bodde moren og faren i mange år og Ingrid ble født der. Moren på 84 år skulle komme fra Norge, og amerikansk familie og venner skulle stå på kaia og ta oss imot, og sammen skulle vi feire 17. mai der. Men de planene har koronapandemien åpenbart satt en stopper for.

Dilemmaets kjerne

En ting er i alle fall sikkert; det siste vi vil er å ta med oss koronasmitte om bord før vi legger av sted langt ut på havet uten noen form for medisinsk assistanse tilgjengelig utenfra. Når man er på langseilas er man HELT alene. Ingen helikopter kommer seg så langt ut. Nærmeste skip med legehjelp befinner seg døgn eller endog uker unna, og har vel uansett neppe noen respirator om bord. Nei, syke vil vi ikke bli.

"Mer enn 5000 timer hadde vi stått til rors

Valgets kval mellom koronasmittefare, karantene i arktiske farvann eller Atlanterhavet uten stopp?

Nå vet vi ikke lenger om vi våger oss innom østkysten av USA. Koronaen herjer jo der. En «snarvei» om Bermuda på vei opp til Canada framfor stopp i USA er mulig. Canada er for øyeblikket stengt, men det kan jo være at de åpner grensene for transit innen vi kommer dit opp. Grønland har smitten under kontroll og avgrenset til hovedstaden Nuuk for øyeblikket. Men det frister lite å ligge to uker i karantene om bord på en seilbåt i arktiske strøk, i påvente av å slippe på land. Spørsmålet blir om de kan godkjenne tid til havs som selvkarantene? Norge gjør det. Vi tenker å kontakte Grønlands myndigheter og argumentere for det samme dersom de beholder plassen i planlagt rute. Et alternativ til hele Canada-Grønland-Island-ruten er å seile direkte over Atlanterhavet fra Karibien med kurs mot Norge, eventuelt med stopp for å fylle drivstoff og mat i Azorene og Skottland underveis. Den ruta er den mest seilte, men uten muligheten for å gå i land så innebærer den svært lange strekk over havet og risiko det innebærer i forhold til båtens tekniske tilstand, tilstrekkelig hvile og å kunne stoppe og vente på gode værvindu.

Følg oss «live»

Et valg må vi uansett ta, for Atlanteren må krysses (for tredje gang!) i sommer. Når denne artikkelen kommer i trykken, så er vi kanskje allerede underveis? Om du lurer på hvor vi er og hvor vi skal, så ta en kikk på hjemmesiden vår på www.sailingvilja.no. Vi trackes «live» via satellitt mens vi er på havet, slik at dere kan følge vår ferd på nett etter hvert som vi bevege oss over kartet.

17. mai feiring og hjemvei

Men før det skal vi feire 17. mai på forskudd sammen med våre nye, norske venner Ingrid Marie og Sophia her i Karibien. Ingrid Marie har bestilt norske grillpølser, Idun ketchup og Firkløver fra fastlands USA. Og vi har vaffeljern og et glass med multer trygt forvart under dørken. Så Norgesfest med nasjonalnostalgi skal vi nok få i stand.

Selve nasjonaldagen blir feiret ute på havet, om bord på en ørliten flekk av «norsk territorie» som vår norske S/Y Vilja jo på sett og vis er. Hipp hurra for 17. mai til havs!

Vi er på vei hjem til Norge. Nå gleder vi oss til å treffe familie og venner, og begynne en hverdag i Svolvær til høsten.